

De Roeping van Broeder Willem.

neen, daer," zei hij haastig tot Willem, die met de ogen starend als in een droom, naar de kruin van de Pottelsberg omhoog zag, als had hij een verschijning gezien, en die de woorden van de man noch nauweliks hoorde:

„Daer, teghens die van Ghent up onsen slinken vleughele, sturmen de Normandiërs, ende 't sijn die Brabanders die teghen dat midden riden. . . Die van Artoise sijn het, die teghen de Brugghelingen sturmen. Ei! Ei! Nu verliesen de Fransoysen die orde in den aenval!"

En dadelik, met de stomp van zijn rechterarm weer de plaats aanwijzend, waar, even buiten het gewoel van de vechtenden, een ridder op een reusachtige zwarte hengst met opgeheven zwaard tegen de Vlamingen inrende:

„Siet, siet! Die felle ridder innet harnas van goude, die ghi bi der beke ghesien hebt, dat es die Grave van Artoise." En Janne bij de arm vattend: „Daer, daer, dat es Artoise! Daer valt hi weer ane annet hoeft van al sine rudders. . . Ei! Siet hoe sijn pert dat sand opklautet met sinen hoeven."

En Willem voelde zijn zenuwen trillen in een huivering van heilige ontroering, want in de heerlike gestalte met het prachtige vergulde harnas, had hij de ridder herkend uit zijn droom. . .

„Gheseten op sinen swerten draver, den fellen Morel, die, soe men hem nae den wich vertelde, XIII voeten lanck was, duust pont hadde ghecost ende jaerliks hondert pont costte annet voer, datti at," rende de aanvoerder van de Fransen aan het hoofd van al zijn ridders vooruit.

Heerlik zwenkte de lijn van de vlugge Normandiese paarden over de kouter, met golvende manen, zwevend in de zuiging van de zoele lucht, de flanken zacht op- en nederdeinend, de hals licht gebogen als van een zwaan. . .

Ze stormden aan tegen een kleine verhevenheid van de wijde meers, waar enige van de aanvoerders van het Vlaamse leger, die reeds bij de aanvang van het gevecht van hun paarden waren gestegen en nu als gemene poorters te voet streden, achter een kleine verschansing van aardzoden en plaggen, stonden haastig door hun manschappen opgeworpen, en ze juichten dreigend de oude strijdkreet van de Capets:

„Montjoie et Saint Denis!"

De bodem daverde van de vreeslike schok. De voorste paarden vielen in de knieën, alsof de weke, drassige bodem, de zware last niet meer dragen kon, en de broeders zagen hoe een oudere ridder vooruit reed uit de achterste reien, en bezwerend, angstig, de hand lei op de arm van Artois.

Driftig, met zijn gemaliede handen, wees de oude ridder de jongere op de golvende onafgebroken lijn van de voetboogschutters, die kalm, met de zware boog rustend op de voet, de nadering afwachtten van de geregeld vooruittrekkende Vlaamse benden.

Artois schudde echter met een heftige, ongeduldige beweging, de hand van de onwelkome raadgever af, en zijn zwaard omhoog werpend, hoog in de lucht, om het in volle ren weer op te vangen, wenkte hij het voetvolk, dat ze zouden wijken, en stormde met een deel van de ruitery voorwaarts.

Maar de zware kavallerie, die alleen gewoon was recht op de vijand aan te rukken, „hadde voeret voetvolck achinghe egheen," en in woeste vaart stoven ze voort over de eerste reien en reden de veel lichter gewapende scharen halsoverkop.

„Die boogscutters, fel vertoornd dat si innet midden van die segheprael teghengehouden werden, dachten dat si doer een anderen viant in den rugghe aengevallen waren ende gheraekten in ene iselike verwarringhe."

En met de hoeven van de paarden telkens wechslippend in het bloedig slijk, — want de korte, maar hevige zomerregen had de altijd weke, moerassige bodem noch malscher en drassiger gemaakt dan hij reeds was, — beproefden de ruiters, om over de beek te geraken, waar roerloos, pal als een levende muur van lichamen, 20,000 Vlamingen, schouder aan schouder, de schok afwachtten met de dood op de punten van hun goedendags.

„Plotselinghen, als uut duust mouden, wart in die reien van de Fransoisen die trompe ghesteken, ende aen thoest van tweeduust ruters, met die graven van Aumale ende Eu, met Raoul van Nesle ende Lodewike van Clermont, reden drie scone Walsce rudders, die ene op enen pekswerten hengste, de beide andere op ghelutwe runen, naest mallikander voert tot ane de beke."